

l'anàlisi | JOSEP MARIA PASCUAL

Jo em dic Josep-Lluís! Jo, Joan!

L'única manera de perdre 350.000 vots, que és el que li va passar diumenge a Esquerra, és primer tenir-los. L'any 1987, segur que ERC no hauria perdut aquesta magnífica quantitat de vots, simplement perquè ni els tenia ni, els més optimistes, s'imaginaven la magnitud de tal mesura. Créixer, per a ERC, ha costat sang, suor i llàgrimes fins a arribar a la situació actual. I curiosament, durant tot el temps en què ERC no va ser res (en termes de representació), i quan va ser ben poca cosa i, fins i tot, quan va començar a ser quelcom a tenir amb compte, sempre, vaja, el món mediàtic s'ha posat les botes a costa de les crisis d'ERC. Durant molts anys, o d'ERC no se'n parlava mai o, si se'n parlava, era per a anunciar l'ènima crisi. No cal recordar-ne tots els episodis, però sempre em quedarà enregistrada a la memòria una portada del diari *Avui* en què s'obria la plana amb un triangle d'ERC esquarterat. Literalment esquarterat. L'exemple pot servir de paradigma del tracte que ha merescut històricament (des que hi ha democràcia) ERC. Ho explico perquè la inèrcia és la inèrcia, i sempre queda. No ho explico per fer llàstima, sinó només per si algú no s'hi havia fixat malgrat els anys que fa que dura la cosa. També és cert que la paraula *crisi* té una certa morbositat periodística per si sola i s'aplica a qui sigui, quan sigui i on sigui. No és monopoli d'ERC. Però si a la morbositat de la crisi

Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Puigcercós.

s'hi suma la morbositat d'ERC, aleshores la combinació és d'efecte assegurat.

Deia al principi que el primer que cal per perdre 350.000 és tenir-los. I això és el que li ha passat a Esquerra. I objectivament, una pèrdua així és per perdre els nervis. Imagini el lector que surt el diumenge al matí de casa i quan torna al vespre ha perdut 350.000 euros. Si es tracta d'una família biparental, no seria estrany que un dels dos membres de la parella sortís a veure si els pot recuperar mentre l'altre es quedava a guardar la casa. És una escena imaginable i tan lògica com que s'escapin quatre crítics i es reparteixin culpes (que és el que es reparteix quan no hi ha beneficis). El que no hauria d'oblidar cap dels pronosticadors de la crisi d'Esquerra és que, tot i haver-ne

perdut 350.000, de vots encara n'ha conservat 300.000. Una quantitat gens menyspreable, més encara traduïda en tres diputats a Madrid (el segon contingent més important de diputats a Madrid des del començament de la democràcia contemporània).

És cert que l'Esquerra respon a un esquema bipolar que es manifesta de moltes maneres. Amb seguidors forjats en la llarga nit de la resistència i en els malsons que encara s'arrossegueu, cal construir el concepte de nou independentisme apte i atractiu per a persones que, potser, encara no saben que en un futur vindran a viure a Catalunya. En un món de plaers efímers, l'aposta per Esquerra no garanteix rendiments immediats. I es perd gent pel camí. En un sol dia, se'n

van perdre 350.000. Però també se'n van consolidar 300.000. I ara cal actuar en els dos sentits, aturar la fuga i preservar el model. I cal fer-ho amb la gent de què es disposa. Tornant a repartir-se la feina entre els dos capitals polítics més valuosos d'Esquerra: Carod i Puigcercós, encara avui per aquest ordre. S'ha intentat construir el nou independentisme només del govern. I aquesta vegada encara no ha estat possible. Probablement perquè Esquerra està al govern però no és el govern. Un matís que no s'ha acabat d'entendre per part de l'electorat i part de la militància de la mateixa Esquerra. Una llàstima. Però aquest és el camí si no es vol tornar al testimonialisme, tan pur com obsolet.

Se'n pot dir, de tot plegat, crisi? Qui ho vulgui, que ho faci. Però jo no m'ho crec. La crisi permanent era la d'ERC de sempre. La d'avui és una crisi, si es vol, provisional, derivada del fet que Carod i Puigcercós són dues persones humanes, no una divinitat unipersonal. Tots dos van entrar a militar a ERC l'any 1987 i han conduït Esquerra fins al punt més alt des de Macià i Companys. Han fet la feina a mitges durant 21 anys. Algú creu que havien d'esperar fins ahir per barallar-se? Els conec des de fa molts anys a tots dos i sé, però, que mantenen una única discrepància insalvable que els fa completament diferents. L'un es diu Josep-Lluís. L'altre es diu Joan. Una mania així, no sé si tindrà remei, vaja.